

Tarto kihelkuna kaddonu ferriku oppetaja

Karl Heinrich Gehewe

wülmse ellopäiwa suuwel 1856. Sakshamaal.

Tarto kihelkuna rahwas leinawa parhilla veel omma fallist oppetajat Gehewe, ke Mai kuul 1856 Sakshamaale läts terwuse, lättet otsuma, kost temma hennele loot abbi sawat ütte többe waasta, mes tedda jo mõnnildord haigewote päle olli mahhapandnu. Kui temmal se nõuw olli wõetu, sedda reisi ettevõtta nink temma foggodus sedda kuulda sai, sis palsiva füll mõnne hä sõbra waasta nink üliwa: „Ärge minge, armas oppetaja, wõerale male ärrakoolma; meie tahhame teid armoga nink holega fottun põetada nink kui Jummal teid ärrawõttap ausaste mahhamatta! Wäga halle olles, kui meie teid ennamb nähta es saas!“ Ehk füll oppetajal armas olli, neid sõnnu kuulda; siiski temma jäihe omma nõwivo päle saisma nink kostse: „Laskke mul minna, sõbra, kohhe Jummal minno kutsup, ke sedda lotust mo söame sisse om pandnu, et ma wõeral maal terves sa nink terwelt

säält taggasitule.“ Kui temma ommam ferrikun päraramest kõrda juttust üttel nink armosõnnuga omma armsat foggodust jummalaga jät, sis es olle füll ütteainustike ferrikun, kelle silma es olles zilgnu nink ke es olles süddamest Jummalat paelnu, neide fallist hengelkarjust omma hole nink kaitõmise alla wõtta nink jälle terwelt neide keskete taggasijuhhatada. Eni Jummalala nõuw ei olle meie nõuw nink temma tahtmine ei olle meie tahtmine. Gehewe es tulle taggasii enge jät omma ferrikut läsjas pärra. Mitte ütsinda temma omma foggodus, enge ka wõera foggoduse innemise, kea siin Tartun temma ferrikun omma olnu nink temma oppust kuuldn, peijewa tedda fallis nink mälletawa tedda föameliko armoga. Sepärrast arwame, et ligil, kea kalendrit luggewa, hämeel saap ollema, kui neil siin lühhidelt teedmist antas, märatse temma wiimse ellopäiwa omma olnu, nink lässeme ütte kirja, mes temma läskprowwa Tartu köstrile Luigile Saksakele om kirjutanu, Maleelde ümbrevantu siin kalendrin ärratrülkida. Sesamma kirri läüp nidade:

Ratkenhöweni möisan Labianvi lina lähhüesen Preisimaa 5. Aug. 1856.

Minno armas Luik!

Mul ei olle ilks veel wõimalik olnu teile kirjutada nink nihäste teile kui meie armsale foggodusele teedmist anda minno armsa perremehhe pärrameistist ellotundest nink wiimfest rahhovaigast. Ossast ma olli ütterwärti reisi pääl, ossast ni haige, et ma hädda pärrast ennege harwaste ommile latsile jõudse kirju sata. Oh, armas Luik, minno ellosord om üllirasse nink minno murreväiwa ei tahha otsalöpppe, kui Jummal ei wõtta minno päle armo heita, ni kui ta seniajani mo ello eal immetaolisult mo päle om armo heitnu!

Kui ma pärrameist kõrda teile kirjuti, sis jo olli